

[Alfred Jensen.]

Da Vesttyskland blev optaget i NATO, blev det bl. a. begrundet med, at man derved fik råderet over det vesttyske område, og at den vesttyske militarisme kom under kontrol, samt at den vesttyske hær ikke ville få atomvåben. Atombevæbningen af den vesttyske hær er i fuld gang, og generalerne har med grundighed taget initiativet til en oprustning, hvortil de benytter NATO som løftestang. Man forstår så udmærket, at et engelsk blad i anledning af talen om militært samarbejde med vesttyske styrker og vesttyske støttepunkter i andre lande udtrykte det urimelige i, at England, som med våben havde forhindret tyskerne i at få fodfæste på engelsk jord, nu skulle tillade det frivilligt. Forstår vi det ikke? Anerkender vi ikke rigtigheden heraf? Jo, men det, Danmark nu indlader sig på, er netop at gå ind på kravet om tyske depoter og om samarbejde med forbundshæren. Det er så ofte sagt: ikke nogen ny 9. april. Det bliver der sikkert heller ikke, for man har udleveret den tyske krigsmagt nøglerne til Danmark, den kan træde ind når og i det omfang, det passer den. Til gengæld skal så danske soldater sættes ind på tysk område. I slutningen af 1959 var de første vesttyske soldater på øvelse i Danmark. Mere af samme art vil følge efter, og den danske suverænitæt vil blive yderligere gennemhullet.

Efter den 9. april 1940 kunne man tydeligt se, at Nazityskland gennem en infiltration ad forskellige veje havde forberedt besættelsen af vort land. Det var mod denne tyske tilsidesættelse af det danske folks interesser og mod udnyttelse af vort territorium, det danske folk uden om regeringen og myndighederne rejste sig til kamp for selvstændighed og frihed. Det var denne tilsidesættelse, hvorom man sagde i 1945, at den aldrig måtte gentage sig, men ved regeringens aftaler om oprettelse af NATO-depoter og dens direkte militære samarbejde med forbundshæren er disse løfter blevet sveget.

Når reaktionerne mod Vesttysklands planer om støttepunkter i andre lande har været så omfattende, skyldes det, at de indebærer en trussel mod de pågældende lande, og det varsler krig, medens det samtidig modvirker afspændingen. Det nytter ikke at ville forsøge at lukke øjnene for dette faktum, og man må stedse have for øje, at oprustningen og spændingen i dag er langt mere skæbnsvangre ting, end de tidligere var. Dels råder hæren over kernevåben og mange andre tilintetgørelsesmidler, der i en krig vil kunne medføre tifold, ja, hundredfold større ødelæggelser og lidelser end tidligere, dels indebærer atomvåben en større fare for freden, end der var forbundet med tidligere oprustning og international spænding. Det hjælper ikke at slå sig til tåls med det gamle ord, at det ene sværd holder det andet i skeden, ej heller med at kræve atomvåben, fordi andre lande besidder disse. Atomvåben indebærer en akut fare for freden. Selv om jeg har sagt det før, vil jeg gerne have lov at gentage det i dag: sprængningen af en atombombe over fremmed territorium vil, enten det skyldes uheld eller det sker bevidst, medføre, at det pågældende land omgående vil sætte ind med gengældelsesforanstaltninger, da der ikke vil være tid til undersøgelse af, om det drejer sig om en tilfældighed, eller om det er åbning af en angrebskrig.

Netop derfor er det i alle folks interesse, at spændingen hæves og aftaler om international afrustning træffes. Enhver kan da se, at en fortsat oprustning inden for NATO omkring den vesttyske hær, der nu er i gang med atombevæbning, ikke alene modvirker afspændingen, men også forøger krigsfaren — i særdeleshed her i vort område af Europa. Kampen for fredens bevarelse kan derfor ikke slækkes, men må yderligere styrkes. Der er ingen tvivl om, at Danmarks og Norges afvisning af atombevæbning og mellemdistanceraketter har været et bidrag til afspændingen. Det viser jo, at det er af betydning, hvad de små lande foretager sig. Danmarks militære til-